

Angelček

otrokom prijatelj,
učitelj in voditelj

XXXIII. tečaj

Uredil Jožef Volc

V Ljubljani, 1925

Založilo društvo „Pripravniški dom“

Natisnila Jugoslovanska tiskarna

Vse pravice pridržane

II C 33382, C

D 14. XI. 1946 / 2405

KAZALO

k XXXIII. letniku Angelčka.

Pesmi.	Povesti, pripovedke, prilike in basni.
Pri jaselcah. (Miladin.) . . . 1	Zgodba o belem in črnem. (Jož. Vandot.) 4
Vrabčeva. (V.) 11	Kadar s snegom pometa. (J. E. Bogomil.) 9
Kje je raj srebrni. (Miladin.) 21	Od doma? (J. E. Bogomil.) 12
Sinek Martinek. (Jož. Vandot.) 25	Prva nesreča. (J. E. Bogomil.) 26
Germanica. (Smiljan Smiljanič.) 34	Čez par sto let. (J. E. Bogomil.) 31
Vesna prihaja. (Miladin.) . 41	Prva riba. (J. E. Bogomil.) 47
Mamica, pajek! (Vanin.) . 46	Zvončki. (Jernej Popotnik.) 52
Pomladni večer. (Janko Polak.) 58	Njen Francek. (J. E. Bogomil.) 65
Velikonočna. (Leop. Turšič.) 61	Iškariotovka. (Lenartov.) . 71
Vrni se —! (Janko Polak.) 71	Vragov plevel. (J. E. Bogomil.) 73
Naša zabava. (Vanin.) . . . 82	Pastirica Milenka. (Jernej Popotnik.) 75
Maj. (A. Čebular.) 85	Povestica o Marijini cvetki. (M. K.) 80
Zvečer. (Anton Žužek.) . . . 91	Pozdravljen, maj! (J. E. Bogomil.) 88
Boj s čmrljem. (L. Turšič.) 96	Pogovor z lastovkami. (L. Turšič.) 97
Janezkova pogača. (Vanin.) 97	Pozdrav. (J. E. Bogomil.) . 108
Pred Marijinim znamenjem. (Leopold Turšič.) 99	
Pesmica o kruhku. (Leopold Turšič.) 105	
Sivko. (Anton Žužek.) . . . 111	
Na varnem. (Leop. Turšič.) 115	
Čebelica. (A. Čebular.) . . . 118	

Pozor! Desno glej! (J. E. Bogomil.) 112

Zemljepisni, zgodovinski in življenjepisni sestavki.

† Tonče Horžen 18

Dramatične igre.

Štefko in Matko. (Nadučitelj Zdr. Mikuž.) 28, 49, 68, 92, 116

Koristni nauki. Drobiž.

Kakšen je vaš dom? (Lernartov.) 2, 22, 43, 62, 86, 106

Dragi Marijini otroci! (Črnaški.) . 15, 35, 58, 78, 100

Dopis 38

Zabavne in kratkočasne reči.

Uganke. 19, 38, 59, 82, 102, 119

Rebus. 20, 40

Besedne uganke. (Vojeslav.) 20, 59, 82

Čarobni četverokotnik. (Stric Jože.) 20

Uganke. (Pavlinov.) . . . 103

Posetnica 40, 84, 104

Skrivalica 40, 83, 103

Zlogovnica 40

Računska naloga 59

Šaljiva uganka 60

Demant 60

Podobnica 83, 104

Rešitve ugank, podobnic itd. 39, 60, 84, 104, 119

Imena rešilcev na platnicah štev. 3/4—11/12.

Slike.

Zgodba o belem in črnem. 5

To je dobra reč! 10

Od doma? 13

† Tonče Horžen. 18

Prva nesreča. 27

Čez par sto let. 32

Prva riba. 48

Zvončki. 53

Njen Francek. 66

Vragov plevel. 74

Pozdravljen, maj! 89

Pozdrav. 109

Pozor! Desno glej! . . . 113

Vabilo na naročbo. 120

Angelček

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj

Štev. 1.-2.

Ljubljana, 1925

XXXIII. tečaj

Miladin :

Pri jaselcah.

Jezušček na slamici,
pri nebeški Mamici,
v jaselcah leži.

Jezušček se jim smehlja,
drobno rokco jim podá,
jih blagoslovi.

Trop pastirčkov blaženih,
srčec še brezmadežnih,
pa pred njim kleči.

Pa so srčec rádošnih
in korakov mládostnih
srečni spet odšli.

Joj, kako se klanjajo,
kot da sladko sanjajo,
gledajo vse to!

Prišli pa bi spet in spet
svoja srca k Bogu gret,
ko bi bil še tam.

Detetu obraz žari,
da se hlevček ves blišči
kot samo zlató.

Našli so ga pa zares
ko so, rešeni teles,
došli v božji hram.

Kakšen je vaš dom?

Lepa je naša slovenska zemlja, koder jo pogledaš. Lepa so njena polja, krasni njeni gozdovi, veličastne njene gore, nepopisljiva mikavna naša jezera. In kako prijazne in vabljive so naše vasi in vasice! Sredi sel te pozdravlja že od daleč vitki zvonik z lepo belo cerkvico. Okrog cerkvice so pa postavljeni domovi; kakor piščeta okrog koklje, tako so zbrani okrog vaškega svetišča. Vmes pa opaziš prekrasne sadne vrtove.

Majhni so naši trgi in — če izvzamemo mater Ljubljano in Maribor — tudi naša mesta niso velika. Zato je pa vnanje lice naših mest in trgov mnogo bolj prikupljivo in vabljivo kakor vnanjost premnogih velikih, sicer po celem svetu znanih mest.

Kaj pa naši domovi? Marsikje so lepi, dostojni, krasni. Marsikje pa ni vse tako, kakor bi moralo biti. In vendar: zakaj bi tudi po domovih ne smelo biti bolje?

Naša mladina lahko mnogo pripomore, da bodo naši domovi res lepi in prijazni. K temu naj jo spodbodejo naslednje vrstice. Kar bo v teh vrsticah pohvaljenega, tudi v vašem domu tako vpeljite, če še ni v navadi. Kar bo pa grajanega, tudi v vašem domu vse odpravite. Poskusite to oboje storiti sebi v čast ter v kras in lepoto vaši hiši.

To bo lepo domoljubno delo.

1. Snažnost.

Ni treba, da bi bila vaša hiša na zunaj in na znotraj kdo vé kako lepa in imenitna. Verjemite, da so

tudi preproste kmetiške hiše prav tako lahko čedne in prikupljive kakor ponosne mestne palače, ali pa še bolj.

Zakaj je hiša pri Krasniku tako čedna? Zato, ker skrbi Minka, da so soba, veža, kuhinja in vse shrambe vsak dan pometene. Nikjer ni nobene smeti. To je že dolgo Minkina skrb. Enako ne najdeš na opravi nič prahu; vse je lepo obrisano. In ko družina pospravi svoj zajtrk, kosilo ali večerjo, že je tu Minka s posodo mlačne vode, pa narahlo obriše mizo. V soboto zvečer ali pa že popoldne, če ima Minka čas, pa pride na vrsto splošno čiščenje. Mize, stoli in klopi: vse mora čutiti Minkino skrb za snago. Nazadnje — vsaj vsak mesec po enkrat — pa pridejo še tudi tla na vrsto. Minkino oko pregleda tudi stene, in z ome-lom v roki preganja Minka nadležne pajke, ki bi sicer prepredli vse stene in kote in povezali s svojimi mre-žami.

In da bi vi videli, kako lepo je pri Krasnikovih prav vsako soboto pometeno po dvorišču! Pota so gladka, nikjer kake nesnage, niti lističa ne. Ta snaž-nost še posebno povzdigne praznik in nedeljo. Kakor ste vi, otroci, ob nedeljah lepše oblečeni, tako naj bo tudi hiša sicer vsak dan čedna, najlepša pa v nedeljo.

Pa pogledjte zdaj samo malo, kako je pri Grdenu v Globodolu. Povsod vse polno smeti! Po mizi in v kuhinji pa poleti vse polno muh. Okrog hiše vse raz-metano.

»Kmet mora delati,« pravijo, »zato ni mogoče, da bi bilo vse kakor pri gospodi.«

Seveda!

Pri gospodi mora biti vse snažno, to je že res. Ni pa res, da bi morala gospodična Snaga kraljevati samo pri gospodi. Tudi na deželi mora kraljevati. Res

je sicer, da odrasli ljudje na kmetih nimajo vselej dovolj časa, da bi dostojno poskrbeli za snago po hiši in zunaj hiše. Gotove čase imajo res preobilo dela.

Zato pa vi, otroci, poskrbite za snago pri hiši. Metla bodi vaša prijateljica, in z brisačo pa z omelom ne smete biti skregani.

Vaše dobre mamice, pa tudi vaši očetje vam bodo znabiti včasih rekli: »Pusti, pusti, kaj boš vedno drgnila in praskala?! Saj je dobro!«

Te besede morate pa prav razumeti. Starši vam ne branijo snažiti in pometati. Samo pohvalijo vas. Vi pa glejte, da boste te hvale vsak dan bolj vredni.

Zapomnite si: Vaš ponos je in mora biti snaga v hiši in okrog hiše. Vaša sramota pa je nesnažnost na vašem domu. Vaš vzor pa bodi Krasnikova Minka!

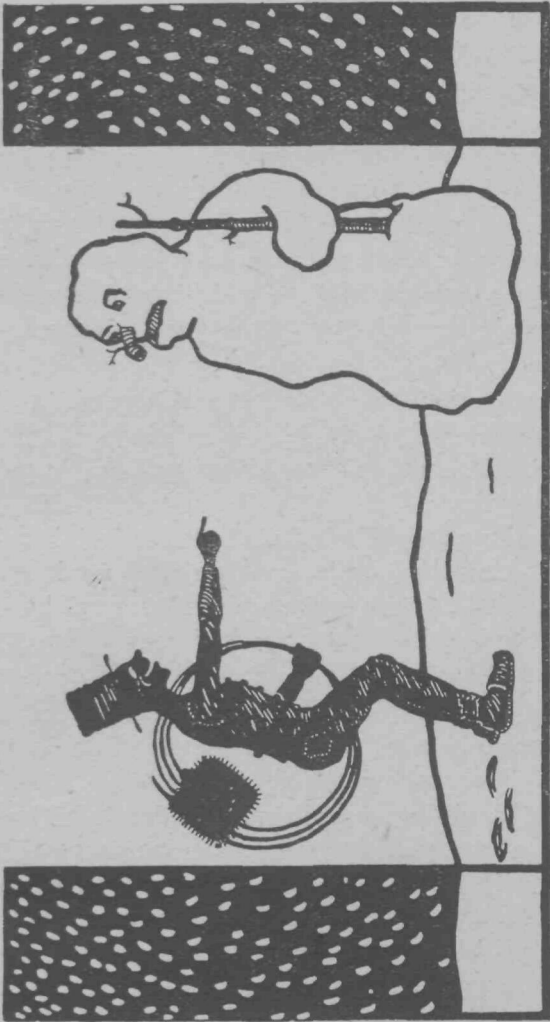

Jož. Vandot:

Zgodba o belem in črnem.

Saj nismo hoteli verjeti. Kar z glavami smo majali, pa nismo hoteli verjeti. Toda dimnikar Tomaž je rekel, da se je vse resnično tako zgodilo, kakor nam je ravnokar povedal. No, nam se je pa le čudno zdelo, tako čudno in res neverjetno. — »Ti prebiti otroci!« je naposled zarentačil dimnikar Tomaž, da smo se kar prestrašili. »Ali mi boste verjeli? Ha, ali mi boste verjeli?«

In dimnikar Tomaž je zgrabil svoje črno omelo. Stresel ga je, da so se usule črne saje po tleh. Potem pa je nameril omelo na nas, da bi nas oklestil. Zavreščali smo v svojem strahu in smo se stisnili v kot.

Roke smo dvignili, pa smo zamoledovali: »Oj, nikarte, stric! Saj vam verjamemo, stric! Samo golo resnico ste nam povedali... Lepo vas prosimo, stric — nikarte, nikarte!«

Dimnikar Tomaž se je namuznil. Zvil je spet svoje omelo in ga je vrgel preko rame. Na glavo si je del svoj visoki klobuk. Še enkrat se je ozrl po nas in nam je rekel: »No, ali vam nisem rekel, da mi boste verjeli? Čudna je res tista zgodba. Ali resnična je od začetka do konca. Kar lepo si jo zapomnite, otroci, kar lepo zapomnite! Pa vas bom vprašal drugič, če jo še znate in če verjamete, da se je resnično dogodila. Hm, hm...«

»Oj, verjamemo, stric! Saj verjamemo, striček!« smo vpili vseprek, ker smo se bali črnega omela. Pa je pokimal dimnikar Tomaž, prav prijazno je pokimal in se je muzal. Nato pa je šel iz izbe. Skočili smo k oknu in smo gledali za njim, dokler ni izginil za ovinikom. — »Hm, pa če je resnična tista zgodba?« smo pričeli spet dvomiti, ker se zdaj nismo več bali sajastega omela. »Pa, če je res, kar nam je pravil stric Tomaž? Če se ni šalil in če se ni norčeval iz nas?«

Pa je bila res čudna tista zgodba. No, kar poslušajte, pa se bo zdela tudi nam čudna. Šel je bil striček Tomaž Podkoren; dimnike je bil šel ometat; dimnike, ki so bili polni črnih saj. Ves dan je bil tam gori Podkorenom in se je vračal šele zvečer proti domu. Vesel je bil striček Tomaž. Saj si je bil prislužil lepih denarcev tam gori. Kar žvižgal je in prepeval, ko je stopal po klancu proti domači vasi. Zmrzli sneg je škripal pod njegovimi nogami, a strička Tomaža ni prav nič zeblo, ker je bil vesel in dobre volje.

Kraj ledine, ravno tik ceste smo bili mi včeraj napravili krasnega sneženega moža. Debel je bil sne-

žen mož in je imel hudobne in mrke oči. Zagledal ga je dimnikar Tomaž. ustavil se je kraj njega, pa se je zasmeljal v svoji židani volji. — »Ohté!« se je zasmeljal Tomaž in je tlesknil z rokami. »Poglejte ga beluha! Kako grdo se drži in nobene ne bevskne, ko gre mimo njega stric Tomaž. Ohté, ohté!«

Tedaj pa je odprl sneženi mož usta. S svojo palico je zapretel, pa je izpregovoril z votlim glasom: »Ovbe, ovbe! Poglejte ga črnuha! Kako se šopiri in kaže zobe! Pa misli, da se ga kdo boji. Pa še psiček ne zacvili na vasi, če ga zagleda. O, ti domišljavost prismojena! Kar lepo pojdi domov, črnuh ti grdi! Tako ti povem — ovbe, ovbe!«

I, seveda — prestrašil se je striček Tomaž v prvem hipu, ko je slišal možiceve besede. Toda takoj ga je zgrabila jezica, ker je spoznal, da ga hoče beluh zmerjati in psovati po krivici. Moško se je postavil pred možica. Zasukal je omelo na hrbtu, pa je rekel: »Ohté, ohté! Kaj gobezdaš, ti klada snežena? Mar misliš, da si sama modrost, ker si ves bel? A povem ti, beluh, da si bedak, ker ne znaš govoriti modre človeške besede. Stojiš, stojiš tu sredi snega in zijaš tjavendan. Zijaš zato, ker si bedak. Ohté, ohté!«

»Ovbe, ovbe!« je odvrnil sneženi mož. »Ti si bedak, ti, ker si domišljuješ, da si pameten in prebrisan. A jaz ti rečem, da si bedak ti, črnuh! — Vse, kar je lepega in pametnega, je belo, kakor sem bel jaz. Ali si že videl črn dan na svetu? Ha, črnuh? In vendar je beli dan najlepša reč na svetu . . .«

»Ohté, beli dan!« ga prekine stric Tomaž. »Kaj imaš ves dan? Skrbi, delo in muke. A ponoči človek lepo počiva in spi. A noč je črna, kakor sem črn jaz. Pa mi reci, beluh, če ni noč lepša nego dan! Pa mi reci, da noč ni črna!«

Pa se je res zjezil striček Tomaž. Pa tudi sneženi možic se je razhudil. Stric Tomaž je vpil: »Povej mi, beluh, če noč ni črna! Ohté, ohté — le povej!« — A sneženi mož je momljal in godrnjal, da se je kar tresel: »O, le povej, črnuh, če dan ni bel! Ovbe, ovbe — le zini!« — In vpila sta vseprek, in vsak je trdil svojo. — »Noč je črna!« je kričal striček Tomaž in je zgrabil možica za nos s svojo sajasto roko. »Ali mi ne poveš takoj, da je noč črna, ti beluh? — A sneženi mož ga je zgrabl z obema rokama okrog života in ga je mikastil. »Dan je bel, ti pravim, črnuh! Dan je bel, in rebra ti polomim, če mi rečeš, da je črn.«

In mikastila sta se, da je pokalo. Konec vsega prepira pa je bil ta, da je imel sneženi mož ves črn nos, a dimnikar vse polno belih marog na svoji črni obleki. In konec mikastenja je bil ta, da je priznal striček Tomaž, da je dan res bel in ne črn, in da je izjavil sneženi mož, da noč ni bela, ampak črna. Potem sta se ločila in si podala še celo roke. Rekel je striček Tomaž: »Ohté, pa brez zamere, beluh!« — In rekel je sneženi mož: »Ovbe, pa brez zamere, črnuh!« — Pa je bilo konec besedičenja, prerekanja in mikastenja.

Tako je končal dimnikar Tomaž svojo čudno zgodbo. Trikrat se je namuznil, pa je pristavil: »Tako se navadno kregajo ljudje med sabo. Ves kreg ni več vreden kakor moje prepiranje s sneženim možem. Črno je črno, vam povem, otroci, a belo je belo. Pa kdo bi se prepiral in trdil, da to ni res? Ha, vas vprašam, otroci?« — In striček Tomaž se je smejal; smejal se je raditega, ker smo ga gledali debelo in nismo verjeli njegovi zgodbi. —

Komaj je pa izginil striček Tomaž za ovinkom, smo hiteli iz sobe; naravnost do ledine smo tekli, kjer

je stal še vedno sneženi mož. Stopili smo pred njega in smo ga gledali radovedno. Res — nos je imel ves črn in sajast, kajti striček Tomaž je bil dobro zgrabil za tisti nos. Zasmejali smo se in se nismo nič bali, pa naj si nas je sneženi mož gledal še tako grdo.

»Oj, noč je črna, a dan je bel, ti beluh!« smo vpili in smo dregali možica. A možic se ni ganil. Saj je bil stlačen samo iz snega, in življenja ni bilo v njem. In tedaj smo uvideli, da nas je striček Tomaž le potegnil, potegnil za nos, kakor je potegnil za nos sneženega moža ...

J. E. Bogomil:

Kadar s snegom pometa ...

»V^{ižžžžž!}« žvižga burja okrog oglov. Snega je ravnno toliko drobnega, da ga lahko nabira in raznaša po ljubem svetu, kakor sama hoče. Take dni se ni dobro pokazati izpod strehe. Zapeče te v nos in ušesa, kakor bi te prijel s kleščami. Burja nič ne vpraša, kako sme pozdravljati. Prime te v obraz ali za vrat, v desno ali v levo uho in te pozdravi z ledeno-mrzlo sapo in s suhim snegom. Boš! Hvala lepa za tako ljubeznivost!

Kdor je pameten, ne sili izpod strehe. Seveda, tisti sitni Anžinov Rudelj je že tako neumen, da misli: mora biti vsak dan lepo, če le malo solnce posije. In sili in sili ven, sitnež, iz hiše in ne odjenja, češ, saj je tako lepo zunaj! Solnčece sijčka in veterček pojčka ...

»Pa pojdi no, da boš videl, kako je zunaj lepo. Saj boš rad prišel nazaj. In še kmalu!«

Mati so mu dovolili. Naj ga skušnja izuči, če ga ne more dober svèt!

Rudelj je res šel. Pa komaj je odšel, je bil že nazaj.

Pa kakšen! S solznimi očmi in s svečo pod nosom, s premrlimi rokami in z vsemi trdimi nogami. Komaj je še lezel naprej. Govoriti pa ni mogel več. In kaj bi, ko se je pa držal v devet gub kot zmrznjen ščinkovec. Zdaj je zvedel, da na burji ni dobro biti, če tudi malo sveti solnce.

Ves dan je bil potem rad v hiši. Pa kako rad! Prav nič več ni silil na prosto. Skušnja — ta je nekaj vredna! Da pa Rudlju-nudlju ni bilo dolgčas, so mu mama prinesli kopico rumenih in sladko dišečih zimskih jabolk. Jej, to pa to! Ves dan jih bo lahko jedel. Sirova in lepo obeljena, pa tudi pečena. Ah — pečeno jabolko! Slišite, to je dobra reč. Sline ti v ustih leté vkup, da se le zmisliš nanje.

Zdaj naj pa burja zunaj le piha in tuli, žvižga in pometa, kolikor hoče!

Rudeljček-nudeljček je zadovoljen pri rumenih, olupljenih in pečenih jabolkih.

Bi li ne bili tudi vi?

V.:

Vrabčeva.

Vrabec poje: „Čiv, čiv, čiv,
hvala Bogu, še sem živ!
Toda biti v taki revi,
kot so trdi zimski dnevi —
rajši sem na cesti kamen,
rajši bodi vsega amen!“

Vrabec poje: „Čiv, čiv, čiv,
hvala Bogu, še sem živ!
Še par tednov, pa odkima
ta skopuška starka — zima,
sneg izgine z naših polj,
pa bo jesti spet dovolj.“

Od doma?

Kadar je bila Droškova Polonica čemerna in pusta, kadar se je kar po pol ure za prazen nič kremžila in kisala, v takih časih so ji mama zagrozili: »Otrok, ti sitni! Kar ciganom te bom dala! Ali pa pojdeš k teti. Pa Dorica k nam.«

In potem se je Polonica naenkrat pomirila, hodila za mamo in povpraševala: »Mama! Kaj ne, da me ne boste dali ciganom? Oh, kajne, da ne? Tudi pri teti ni prijetno. Saj bom rajši pridna. Bom res pridna!«

In mama so ji rekli: »Bom že videla. Če boš res pridna, te ne bom dala.«

In sestra Rezika je pristavila: »Ciganski otroci so grdi. Naj bo Polonica rajši naša.«

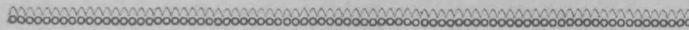
Pustne dni enkrat je bila pa Polonica zopet čemerna in pusta. Nobena reč ji ni bila dobra, nobena všeč.

Pa so se odprla vrata, in v hišo je vstopila teta Mina. Dolgo je že ni bilo doma. V Loki je omožena, a vendar še pride rada pogledat v svoj rojstni kraj.

In s teto Mino je prišla tudi njena hčerka Dorica.

Vse je bilo potem veselo. Še celo Polonici se je tisti dan za par hipov razjasnil obrazek. Pa samo za par hipov. Ko je pa zagledala čedno oblečeno in lepo umito Dorico, jo je pa grozno zaskrbelo. Pobegnila je iz hiše, šla na vrt in je tam bridko zajokala.

Ni ji legla majhna skrb na srce. Ciganski otroci so res grdi. A Dorica? Kako je ona lepa! Kaj, ko bi mati vzeli Dorico, njo pa dali teti ali bi jo pa zapodili od hiše? Pri teti bi še ne bilo tako slabo. V mestu jedo bel kruh. Ali teta ima še druge otroke. Kako bi se ti otroci vedli do nje? Gotovo bi jo sovražili. Tepli bi jo,

belega kruha bi ji ne pustili jesti. »Saj nisi naša,« bi ji rekli. In mame bi ne bilo nikjer.

Doma pa ... še pomisliti ne sme, kako bi bilo med tem doma. Tonček bi se igral z Dorico, s svojim konjičkom bi vozil njeno punčko v mesto k zdravniku, v Ljubljano po novo obleko, na božjo pot na Brezje, na vse strani, na vse ... In Rezika? Vso ljubezen, ki jo kaže Polonici, bi potem obrnila na Dorico. Ali bi bilo to mogoče?

Polonica je jokala in se ni mogla utolažiti. Tonček in Rezika sta prišla ponjo na vrt. A niti Tonček, ki ji je obljubljal, da bo vozil ves teden njeno punčko zastonj, in se je že naveličal božati objokano sestrico, niti Rezika s svojimi sladkimi besedami in obljubami, noben ni mogel potolažiti obupane Polonice. Prav s silo sta jo morala spraviti v hišo.

Mama so jo okregali, jo potem odnesli v čumnato na postelj. Prebudila se je šele naslednji dan. In takrat ni bilo več v hiši tete Mine in tudi lepe Dorice ne.

Polonica je zdaj bolj uvidela, kako ljub je dom, in kako radi jo imajo mama. Še za tako lepo Dorico je ne marajo zamenjati. Kar to ji je šlo po glavi, da je najbolje, če je zanaprej res pridna in z vsemi dobra.

Pravijo, da je res že dolgo precej drugačna.

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Nastopili smo novo leto, sveto leto. Vaš črniški prijatelj vam ob tej priliki želi, da bi vam to leto veliko koristilo za večnost, da bi rastle v njem v svetosti in božjem prijateljstvu.

Kako boste kaj praznovali, ljubi otroci, božične praznike? Upam, da dobro! Pa jaselce ste si tudi napravili? Saj jih še ne boste razdrli? Do svetih treh kraljev najmanj morajo ostati. Po nekaterih krajih pa ohranijo jaselce do svečnice. Svoje vsakdanje molitve boste najbrže opravljali pred jaselcami? Pri sosedovih in v cerkvi si jih boste tudi ogledali. Po mestnih cerkvah se vidijo prav lepe jaselce, po hišah so pa različne, preproste in prav umetne. Jezuščka, Marije in svetega Jožefa pa ne manjka nikjer. Vi tudi niste svetih treh kraljev pozabili? Mlajši bratci in sestre — kaj ne? — so se čudili tem čudnim možem s še bolj čudnimi živalmi, in morali ste jim razlagati, zakaj so drugačnih obrazov. O kameli in o slonu ste jim tudi kaj povedali?

Sveti trije kralji, možje zagorelih obrazov pa lepih src, naj bodo letos naši patroni za januar in februar. Nauče naj nas, kako moramo tudi mi obiskovati Jezusa.

Samo sveto pismo govori o njih. Le poslušajte dobro sveti evangelijski na praznik svetih treh kraljev. Po vsem svetu se razlega ta dan njih slava. Pa jo tudi zaslužijo. Sveto pismo jih imenuje »modre«. Učeni so bili, posebno v zvezdoznanstvu. Tam na Jutrovem je bila njih domo-

vina. Niso bili judovskega rodu. Ohranili so pa bili še nekatere resnice božjega razodetja, ki so jih podedovali po svojih očetih. Tudi so najbrže še od Judov v babilonskem pregnanstvu zvedeli, da pride Odrešenik sveta. Slišali so prerokbo o zvezdi, ki izide iz Judovega rodu. Ko jih je Bog poklical po zvezdi na obisk, so se takoj odpravili. To pa ni bilo tako lahko, kakor si vi to mogoče predstavljate. Ko so se odpravljali na pot, so se jim morda drugi posmehovali in jih celo grajali. Pot sama je bila tudi dolga, združena z raznimi nevarnostmi in žrtvami. Obisk pri krvoločnem Herodu tudi ni bil nič kaj prijeten. Pa sveti možje se za to niso zmenili. Njih srca so hrepela za zvezdo, da pridejo na obisk pri Bogu. Ko so prišli srečno k Jezusu, so poklekneli pobožno na tla pred njim in ga molili. Kako so bili srečni, kako pobožno zbrani pred Marijo, ki je držala v naročju Jezusa. In ko so prišli spet domov, so gotovo večkrat mislili na tisti srečni obisk pri Jezusu. Legenda nam pripoveduje, da je prišel po Kristusovi smrti sveti apostol Tomaž v njih domovino in jih je — bili so takrat že sivi starčki — krstil. S krstno nedolžnostjo so prišli v sveta nebesa. Njih zemske ostanke je prinesla cesarica Helena v Carigrad. Iz Carigrada so pa prišli v Milan, iz Milana pa v 12. stoletju na Nemško v Kolin ob Renu. Tja so nekdam radi romali tudi naši pradedje, pobožni stari Slovenci, na grob svetih treh kraljev v »Kelmorajn«.

Sveti trije kralji — naši patroni za januar in februar — naj nas nauče, lepo, pobožno obiskavati Jezusa.

Vsak kristjan je dolžan vsaj enkrat v tednu obiskati Jezusa, namreč v nedeljo, ko gre k sveti maši. Isto naredi tudi popoldne, ko gre h krščanskemu nauku in blagoslovu. Pa veliko ljudi se pri tem zelo slabo vede. Kako se kaj pri vas vedete v cerkvi? Otroci Marijini, ne posnemajte nemarnežev! Posebno vi, mašni strežniki, skrbite, da se boste prav lepo obnašali pred oltarjem. S svojim lepim zgledom vplivate na druge otroke, da se bodo tudi oni spodobno vedli.

Da bodo pa naši obiski dobri, pazimo na sledeče:

Najprej glejmo, da pridemo k Jezusu z dobrim **n a m e n o m**. Ne zato, da bi nas ljudje videli in hvalili ali

pa zato, da bi se prikupili gospodu katehetu. Marveč iz ljubezni do Jezusa samega ga večkrat tudi obiščimo. Nekje sem opazoval otroke, ki so se pripravljali na prvo sveto obhajilo. Prišli so obiskat Jezusa v cerkev. Na obrazu neke deklice in pa na njenih očeh se je videlo, kako je bila vsa srečna, da je prišla k Jezusu. Zato se je pa tudi zelo lepo in pobožno vedla.

Ako greste otroci v družbi z drugimi v cerkev, ne hajte govoriti že nekaj korakov pred cerkvenimi vrati. Pomislite, kam greste. Obudite tedaj živo vero v pričujočnost Jezusovo v tabernaklju. Ko vstopite, pozdravite Boga pobožno pa tiho: »Hvaljen Jezus!« V pozdrav pokleknite z desnim kolenom do tal. Pojdite potem na tako mesto, kjer vas drugi ne bodo motili in pa tudi vi ne drugih. Zberite si mesto, odkoder lahko vidite tabernakelj.

Kaj boste pa zdaj začeli? Govorili boste z Jezusom. Povejte mu, da ga imate radi in obudite tri božje čednosti: O Jezus, verujem v te itd. Potožite mu svoje križe in težave. Poprosite ga pomoči za svoje delo. Obtožite se mu svojih pogreškov, grehov. Povejte mu, da vam je žal, da ste ga žalili. Pri teh obiskih mislite pa tudi na potrebe drugih. Molite za svoje starše, vzgojitelje, za pagane, za grešnike, za umirajoče, za duše v vicah. Vse to lahko poveste Jezusu brez molitvenika, kar s svojimi besedami. Če ne gre tako, pa si pomagajte z molitvenikom. Skušajte v januarju-februarju pregledati tisti del vašega molitvenika, ki je namenjen za obiske Najsvetejšega. V molitveniku »Pri Jezusu« (izdaja 1923) glejte strani 76 do 128, v »Šolskem molitveniku« (1917) str. 141, v »Večnem življenju« VII (1922) natis, strani 275 do 319. Pod naslovom: Kratki obiski imate za vsak dan v tednu posebne molitvice. Za sklep imate tudi lepo molitvico.

Ko ste tako lepo Jezusa pozdravili, ne pozabite na Marijo. Pozdravite tudi njo vsaj na kratko, mogoče s češčénomarijo in pa z »O Gospa moja«.

Otroci Marijini, Jezus želi in vas vabi na obisk. Njegovi želji, njegovemu vabilu se ne smemo in nočemo odreči. Zatorej sklenimo: Vsak dan bomo — če nam bo le mogoče — pobožno obiskali Jezusa! To pa ne bo težko. Cerkev je blizu šole. Mesto, da bi postajali pred šolo, pojdimo v cerkev. Po šoli pa lahko spet nekaj

minut v cerkev. Tudi drugače, če nas kdaj vede naša pot mimo cerkve, vstopimo in počastimo Jezusa. Sveti Stanislav, sveti Alojzij in drugi svetniki so znali izrabiti vsako priliko, da so se poklonili Jezusu.

Ako bi nam bilo kak dan res težko obiskati Boga, in bi nas lenoba ali druge skušnjave odvajale od njega, tedaj pomislimo na naše ljube patrone: svete tri kralje. Pomislimo, kako so oni premagali vse težave. Prosimo jih, naj nam s pogumom pomagajo. V družbi teh svetih patronov obiščimo Jezusa vsak dan, pa prav lepo in pobožno!

Otroci božji, še nekaj! Z novim letom treba tudi obnoviti naročnino na »Angelčka«. Samo po sebi se razume, da mu ostanete tudi v novem letu zvesti; skrbite pa, da mu pridobite še novih naročnikov. Pa molite tudi, da ta listič Bog blagoslovi, da bo vedno lepši in vedno bolj razširjen med slovenskimi otroki. Vsak vas naj v ta namen daruje eno sveto mašo ali eno sveto obhajilo!

Dragi otroci! Še enkrat vam voščim srečno novo leto. Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

† Tonče Horžen.

Iz Cerkelj na Dolenjskem.

Kar verjeti ni bilo mogoče, ko smo zvedeli dne 12. sept. 1924, da so šli gospod župnik prevedet Tončeta Horžena na Češnjicah. »Kaj pa mu vendar je?« Nihče ni vedel prav povedati, kaj mu je; tu-

di zdravnik ne. Dobro uro potem, ko so se gospod župnik vrnili od bolnička, se je že pripeljal nekdo s kolesom povedat, da je Tonče umrl. Peljal se je potem ta kolesar še naprej, da obrne očeta, ki je peljal spet zdravnika k bolniku.

Edini sin je bil Tonček; imel je pa eno sestrico, ki je bila prav tako veselje svojih dobrih staršev kot Tonče. Kar je pa najbolj čudno, je pa to-le: Tonče in njegova sestra Mica sta silno ljubila svoje starše. Pa kakor sta starše zelo ljubila, sta se tudi sama imela neizrečeno rada. Nikdar se nista skregala, nikdar se ravsala med seboj, kot to radi delajo otroci. Če sta prišla vsak zase odkoderkoli, je bilo prvo vprašanje: »Ata, mama, kje je pa Tonče — ata, mama, kje je pa Mica?«

Tonče je umrl. Sestri je bilo pa tako hudo, da je še mrtvega stiskala za roke in se poslavljalala od njega. A točno teden dni potem, ko so odnesli Tončeta iz hiše, je tudi ona umrla. Nalezla je zavratno bolezen.

Oba otroka sta bila v Marijinem vrtcu. Svete zakramente sta prejemale vsak mesec. V šoli in v cerkvi ju je bilo videti redno. Vedno pa je bilo njuno obnašanje prav lepo.

Tončetovo sliko prinašamo vsem na vpogled. On s svojo ljubo sestrico že uživa večno veselje v nebesih pri božji materi Mariji.

Kakó ti zdaj mirno spiš
sredi jesenskih rož!
Oj prosí za nas pri Bogu —
ali boš, ali boš?

Uganke.

Trikrat dvakrat, dvakrat nobenkrat, vsak dan enkrat.
Kaj je to, (Sv. maša.)

Kdaj dobi staro drevo zadnjo luknjo?
(Kadar gre v peč.)

Kateri človek je najprijaznejši?
(Berač, ker vsakega nagovori.)

Trije so skup, pa eden ujeta druga dva, da ju končá, žáč,
in nazadnje še samega sebe. Kdo je to?

(Luc, vosek in steni.)

Kateri sluga sedi s klobukom na glavi pred svojim
gospodom? (Voznik.)

Kaj vidiš samo enkrat v minuti, dvakrat v trenutku
in enkrat v večnosti? (Črko t.)

Rebus.

Vojeslav:

Besedna uganka.

Alojz Tesač je šel v šolo. Že prvi dan se je naučil lep pregovor, ki ga dobiš, če črke njegovega imena primerno razporediš.

Čarobni četverkotnik.

(Stric Jože.)

		10		
	9		11	
8				12
	15		13	
		14		

Dopolni prazne četverkotnike s števili od 16 do vseh 32 tako, da bodo dale vrste navzdol in počez vsoto 100.

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 14 dni po izidu lista — v prihodnji številki.)